

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Věry Šimůnkové v právní věci žalobkyně: **Dipl. Ing. et Dipl. Ing. O. B.**, zastoupené JUDr. Zdeňkem Čechurou, advokátem, se sídlem Vinohradská 6, Praha 2, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 25. 8. 2005, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2006, č. j. 1 Cad 96/2005 - 43,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalované České správě sociálního zabezpečení **se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.**

Odůvodnění:

Rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení (dále též „žalovaná“) ze dne 25. 8. 2005, č. X, byl žalobkyni přiznán od 1. 4. 1991 invalidní důchod podle § 29 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, a § 68 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, s finanční účinností od 3. 3. 2002 ve výši 740 Kč měsíčně. Nárok na doplatek důchodu za dobu před 3. 3. 2002 podle § 55 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb. zanikl.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu k Městskému soudu v Praze, v níž vyslovila nesouhlas s výpočtem výše invalidního důchodu. Namítla, že v přehledu zaměstnání není zahrnuto období od 1. 4. 1991 do 13. 8. 1993 podle novely zákona o mimosoudních rehabilitacích v trvání 866 dní. Dále uvedla, že chybí započtení doby do 18 let věku, což představuje 1078 dní. Do doby zaměstnání by se tedy mělo počítat celkem

15 273 dní, což se rovná 41 rokům a 306 dnům. Další námitka se týkala nesprávného stanovení ročního výdělku, který byl stanoven jako roční výdělek středoškoláka, nikoliv z průměrného výdělku vysokoškolského pedagoga. Roční výdělek by se měl podle zjištění žalobkyně pohybovat v rozmezí 105 000 Kč až 108 000 Kč. Rozhodnutí žalované vychází z toho, že jako nejvýhodnější jsou označeny roky 1985 až 1989, přičemž podle propočtu žalobkyně jsou nejvýhodnějšími roky pro stanovení průměrného měsíčního výdělku roky 1989 až 1993.

O žalobě rozhodl městský soud rozsudkem ze dne 31. 10. 2006, č. j. 1 Cad 96/2005 - 43, tak, že ji zamítl. V odůvodnění svého rozsudku městský soud uvedl, že námitky žalobkyně neshledal důvodnými. Poukázal na to, že žalovaná postupovala správně, pokud do přehledu dob zaměstnání nezahrnula období od 1. 4. 1991 do 13. 8. 1993 vzhledem k tomu, že postupovala podle zákona č. 87/1991 Sb., jenž nabyl účinnosti dne 1. 4. 1991. Z tohoto důvodu byla žalobkyni započtena doba zaměstnání pouze do dne účinnosti uvedeného zákona, tj. do 31. 3. 1991. Námitka žalobkyně o nezapočtení doby pojištění od skončení doby základní školní docházky do 18 roku věku nebyla shledána důvodnou poukazem na § 30 odst. 2 zákona č. 100/1988 Sb. a § 30 odst. 3 a 4 uvedeného zákona. Žalovaná podle názoru městského soudu postupovala správně i při výpočtu plného invalidního důchodu, když pro stanovení průměrného měsíčního výdělku postupovala podle § 24 odst. 6 zákona č. 87/1991 Sb. a vzala nejvýhodnější hrubé výdělky z rozhodného období 1965 až 1969, které byly upraveny příslušnými koeficienty. Nejvýhodnější průměrný měsíční výdělek za rok 1967 ve výši 4 661 Kč byl po přepočtu na roční hrubý výdělek ve výši 55 932 Kč započten v letech, které byly vybrány v rozhodném období před přiznáním důchodu a sice v letech 1985 až 1989 ve stejné výši.

Proti uvedenému rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), tj. pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a pro vady řízení při zjišťování skutkové podstaty tím, že v řízení před správním orgánem byl porušen zákon v procesních ustanoveních takovým způsobem, že ovlivnil zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí zrušit. Namítá, že rozhodnutí městského soudu vychází shodně jako rozhodnutí žalované z neúplného osobního listu důchodového zabezpečení a nerespektovalo předložené a stěžovatelkou zdůrazněné údaje a je následně zcela nesprávné. Osobní list důchodového zabezpečení vykazuje nepřesnosti a chyby, které negativně ovlivnily výpočet invalidního důchodu. V přehledu zaměstnání není zahrnuto období od 1. 4. 1991 do 30. 8. 1993 podle novely zákona mimosoudních rehabilitací v trvání 866 dní. Chybí započtení doby do 18 let věku, což představuje 1078 dní. Do doby zaměstnání je nutno podle názoru stěžovatelky počítat 15 273 dní, což se rovná 41 rokům a 306 dnům. Znovu opakuje, že nesprávně byl stanoven i roční výdělek stěžovatelky, podle jejíhož názoru by mělo být vycházeno z průměrného výdělku v letech 1989 až 1993. Městský soud vycházel ze stavu podle vyjádření žalované, nevzal v úvahu, že stěžovatelka vykazuje dobu pojištění v trvání téměř 42 let podle zákona č. 87/1991 Sb., ve znění nálezů Ústavního soudu č. 164/1994 Sb. Stěžovatelka se analogicky domnívá, že doba stanovená v § 24, která má být v jejím případě považována pro účely důchodového zabezpečení od skončení tohoto pracovního vztahu do dne vzniku nároku na starobní, invalidní nebo částečný invalidní důchod, nejdéle však do

dne účinnosti tohoto zákona, končí dnem 1. 11. 1994, tedy účinností shora uvedeného nálezu. V případě stěžovatelky ke dni odchodu do starobního důchodu, tj. dnem 18. 8. 1993. V řízení před správním orgánem stěžovatelka uplatňovala nárok na doplatek důchodu za dobu před 1. 11. 2001, neboť žádost o důchod podala již v roce 1994. Podle § 55 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb. nárok nezanikl, neboť po celou tuto dobu probíhalo řízení o důchodu a o skončení pracovně právního vztahu. Závěry městského soudu týkající se účinnosti zákona č. 87/1991 Sb. jsou v případě stěžovatelky nesprávné. Stěžovatelka konečně poukázala na to, že podala žádost o starobní důchod již v roce 1993 a již při projednávání této žádosti upozorňovala na skutečnost, že pracovala na pozici vysokoškolského učitele na katedře stavební mechaniky, stavební fakulty ČVÚT. Stěžovatelka emigrovala z důvodu politické perzekuce v roce 1968 do Velké Británie, kde má dodnes trvalý pobyt. V roce 1983 byla nucena kvůli vážné nemoci matky přijet na dlouhodobější návštěvu do Československa, během této návštěvy onemocněla a byla velmi tvrdě politicky pronásledována. V letech 1990 a 1991 proběhla její soudní a politická rehabilitace, na konci roku 1990 jí byl poskytnut sociální důchod ve výši 1000 Kč. Jednáním státních orgánů byla stěžovatelce způsobena trvalá invalidita, znemožněno pracovní a společenské uplatnění. Byla hrubě porušována její základní lidská práva a svobody. Tento postup tehdejšího komunistického režimu se negativně projevuje především ve stanovení hrubého ročního výdělku, neboť v letech 1968 až 1983 pracovala ve Velké Británii, v následujících letech již nemohla pracovat z důvodu shora uvedených. Stěžovatelka je toho názoru, že je nutno vycházet i z výdělku z období zaměstnání ve Velké Británii nebo je nutno analogicky vycházet ze situace, že kolegyně stěžovatelky dosahují v současné době starobních důchodů ve výši cca 9000 Kč. Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2, 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

K jednotlivým námitkám stěžovatelky lze uvést následující:

Stěžovatelka poukazuje na to, že osobní list důchodového zabezpečení vykazuje nepřesnosti a chyby, když v přehledu zaměstnání není zahrnuto období od 1. 4. 1991 do 30. 8. 1993 podle novely zákona o mimosoudních rehabilitacích v trvání 866 dní. Neuvádí, která novela zákona o mimosoudních rehabilitacích by měla změnit účinnost uvedeného zákona, přičemž Nejvyššímu správnímu soudu není žádná takováto novela známa. Domnívá-li se stěžovatelka, že doba stanovená v § 24 odst. 1 zákona č. 87/1991 Sb. končí dnem 1. 11. 1994, tedy účinností nálezu Ústavního soudu č. 164/1994 Sb., nic takového z uvedeného nálezu dovodit nelze. Uvedený nález zrušil část ustanovení § 3 odst. 1 a § 3 odst. 4 zákona č. 87/1991 Sb., týkajících se trvalého pobytu na území České republiky. Pokud pak Ústavní soud v § 5 odst. 2 a 4 zákona č. 87/1991 Sb. zrušil slova „ode

dne účinnosti tohoto zákona“, lze to vztahovat pouze k uvedenému § 5, jenž se týká vydání věci, což není případ stěžovatelky. Městský soud proto shledal správným postup žalované, která započítala stěžovatelce dobu zaměstnání do 31. 3. 1991, tj. do dne účinnosti zákona č. 87/1991 Sb.

Stěžovatelka opětovně namítá, že chybí započtení doby do 18 let věku. S uvedenou námitkou se již vyčerpávajícím způsobem vypořádal městský soud, s jehož zdůvodněním se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje a pro stručnost na jeho odůvodnění odkazuje. Stěžovatelka přitom neuvádí, v čem spatřuje nesprávnost postupu žalované při nezapočtení doby do 18 let věku.

K otázce postupu při výpočtu plného invalidního důchodu pro stanovení průměrného výdělku se městský soud rovněž podrobně vyjádřil v odůvodnění svého rozsudku. Městský soud správně poukázal na to, že postup žalované je v souladu s § 24 odst. 6 zákona č. 87/1991 Sb. a rovněž Nejvyšší správní soud se s takovýmto posouzením věci městským soudem ztotožňuje.

Stěžovatelka podala žádost o invalidní důchod dne 3. 3. 2005, žalovaná proto správně rozhodla, že nárok na doplatek důchodu za dobu před 3. 3. 2002 podle § 55 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb. zanikl.

Z vyložených důvodů byla kasační stížnost jako nedůvodná zamítnuta (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší, žalované, ač byla v řízení úspěšná, takové právo ze zákona nenáleží.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. května 2008

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda

senátu